

отправяхъ къмъ него съ обръщението „Дѣдо Христо“.

— Какво има, дѣдо Христо? — запитахъ го — седни, не се показвай правъ.

— Знаете, господинъ подпоручикъ, азъ съмъ водоносецътъ. Тежъкъ бѣше днешниятъ бой, слънцето горещо, а вода не се показа никъде. Момчетата, пъкъ и вие, виждамъ, отъ жажда не могатъ да говорятъ, минутка не могатъ да починатъ. Чувамъ, близко шумоли рѣка. Въ патрула имаме две матери, ето ги, да разрешите да отида къмъ рѣката...

— Слушай, дѣдо Христо, вѣрно е, че сме жадни, но ще търпимъ до съмване. Сега е рисковано, не си струва за една глътка вода да попаднемъ въ противникова ржа. Какво е около насъ — нищо не се знае. Не ходи.

— Азъ ви моля. Това е мой дългъ. Разрешете ми да го изпълня, ще бѣда предпазливъ, а момчетата нека си почиватъ, — замоли се охотникътъ.

Дѣдо Христо се изгуби въ тишината на здрача. Азъ продължихъ да се взирамъ низко надъ книжката си за донесения и съ мъжа подреждахъ съобщението си. Колко време се мина, дали половинъ или единъ часъ? Стори ми се скоро, азъ пакъ бѣхъ прекъснатъ отъ сѣнката на дѣдо Христовия силуетъ. Този пътъ очертанието на неговата фигура бѣше много странно: той бѣше блѣдъ и леко